כרים אוכסתות דרכין נינהו ותנן היתה של

עור נותן עליה מים עד שתכלה אלא אמר

רבא כל כיבום דלית ליה כיםכום לא שמיה

כיבום והא דאמר רב חייא בר אשי זימנין

םגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשיכי ליה

מסאניה במיא ״שכשוך אין אבל כבום ₪ לא אי בקשין וכאחרים אי ברכין וכדברי הכל אי בקשין וכאחרים

אי הכי בגד נמי בגד שרייתו זהו כיבוםו

[רבא יו למעמיה דאמר רבא זרק סודר למים

חייב יזרק פשתן למים חייב בשלמא

מודר וו עביד כיבום אלא זרע פשתן מ"ם

וכ"ת משום דמקדח אי הכי הימי ושערי נמי

ל) ושכת מג: וש"נן, ב) ע׳ מן קפלת (מו: ומיית), כו עי ירושי שבת פ"יו ה"ב, סנהדרין ירושי שבת פ"יו ה"ב, סנהדרין פ"יה ה"א, ג' ת"כ צו פ"יו ה"ה (עניל יו נעול תחות תחות"ן, ג' ת"כ שם פ"ר ה"ח, מזיכן, ו) תייכ שם פ"ר ה"ח, "ח ר"ל [חחלין קכו: ע"ש], מו ר"ל [חחלין קכו: ע"ש], מו ר"ל מסוישב יכק דלפרש" לא מסוישב יכה דלא שיין בעור רירא. כש"ח, "מ"ח [וע" תו" ערכין כ. ד"ה מ"ר]

ליקוטים

י זרק פשתן למים כו'. וכן אמרו על מאמרנו (רמב"ם הל' שבת פ"ח ה"ב) השורה חטים או פייח הייב) השורה חטים או שעורים וכיוצא בהן במים הרי זה תולדות זרע וחייב. אמר בהערה שגגה ואפילו זורע בעציץ שאינו נקוב פטור וכל בעציץ שאינו נקוב פטור וכק שכן שורה. והאריך בזה והקיש זורע לתולש. ובקצור הוא לשון התלמוד בגמרא זבחים ואודא רבא לטעמיה דאמר רבא זרק סודר למים חייב זרע פשתן למים חייב בשלמא סודר משום דעביד ליה כבוס אלא זרע פשתז מאי טעמא אי משום דמקדח אפילו חיטי ושערי נמי אלא משום לישה, כלומר אם הטעם משום צמיחתו, ר"ל שיגדל וינבוט, . למה ייחד זרע פשתן, והלא כל למה יחוד זוע פשון, הולא כל הזרעים אם נשרו עד שהם גדלים הרי הוא זורע. משום כך אמר שאין הכוונה שיגדלו ויתנפחו, אלא על דיבוקו לאלתר בלבד הוא חייב משום לש. ועל כן קנו אנחנו ואמרנו וכן השור ההשרות. ובאותו הפרק אמרנו י והנותן זרע שומשמין או זרע פשתו וכיוצא בהז במים חייב פשחן וכוצא בון במים חייב משום לש מפני שהן מתערבין ונתלין, ר"ל דקות זרען וצמיגותן והתאחדם מחמת בואם במים גרידא. ואין להקיש שורה בתולש מעציץ שאינו נקוב, לפי בוחלט מעצין שאינו נקוב, לפי שהדבר הזרוע בעצין שאינו נקוב כדין הדבר התלוש, אשר אין לו קיום והזורע אין אנו . מתנים בו שיצמח דוקא ויגיע לתכליתו, אלא כיון שהתחיל הזרע לצמוח כל שהוא נתחייב (שו"ת הרמנ"ס סי' תס"ד): שאלת שבת וז״ל וכן השורה חטין ושעורין וכיוצא בהן במים הרי ה תולדת זורע וחייב בכל שהו. וה הולדות חדע החייב בכל שהו. ושאלת מאין הוציא זה הדין ומאי טעמיה, שהרי אפילו יעמדו שם ימים רבים לא יצמחו כיון שאין שם עפר. תשובה. הכא במאי עסקי׳ בשורה אותם לזמן מרובה כדי שיהיו נוחין לזריעה יעמחו מהרה וזהו חולדת זורט ורע שומשמין כתב ז"ל והנותן זרע שומשמין או זרע פשתן וכיוצא בהם במים חייב משום מתערבים ולפיכך אין בהם משום לש אלא משום זורע, והיינו דנקט שרייה שהיא לזמן מרובה כדי שרייה שהיא לומן מרובה כדי שיתרככו ויהיו טובים לזריעה. וצריך שיתכוין בשרייתן לזריעה, ואם לאו קיימא לן כרבי שמעון . דאמר דבר שאין מתכוין מותר, . ולא שייך הכא פסיק רישיה שהרי השרייה גופה אינה מלאכה דרא שיין הכא פסיק דישיה שהדי השרייה גופה אינה מלאכה ואפשר שיסיר אותם מן המים ולא יצמחו כלל וק"ל. ולמדה הרב מהך סוגיא דבפרק דם חטאת דגרסינן התם אמר רבא -ל רירות דלים ליה ריתרות לא כל כיבוט דלית ליה כיסבוט לא שמיה כיבוס, והא אמר רב חייא בר אשי זימנין סגיאין וכר, ומשני אי ברכין וכדברי הכל אי

. בקשין וכאחרים, ופריך אי הכי

בגד נמי כיון דאמרת דבעינן

כרים וכסתות דרכין נינהו. דאין עושין אותן אלא מעור רך שיהא נוח לישכב עליו: כסכום. משפשף לדו זה על לדו זה כדרך המכבם בגדים אוחז הבגד בשתי ידיו ומשפשף: לא שמיה כיבום. הילכך נותן עליו מים עד שתכלה שרי בעור ואפילו רך. ולקמן פריך אי הכי בגד

נמי כיבוס לא והוי אלאן על ידי כסכוס: בגד נמי. יתן עליו מים דו ואמאי תנא מקנחה בסמרטוט: ורע יו פשתן נמים חייב. כדמפרש ואזיל: דמיקדה. לומח במים והויא לה זריעה: הכי גרסינן אי הכי חיטי ושערי גמי הגד אים להו רירא אי הכי שלחים נמי התם קעביד לישה: הנך אית להו רירא. זרע פשתן במים נפקא רירא מיניה ומדבקי אהדדי: אי הכי שלחים נמי. אי משום דמדבקי ברירייהו מחייבין בו להו בשלחים נמי עורות שאינו עבודיו ונתנן במים רירא הנפהא מינייהו: ומשני התם. גבי זרע פשתן כי מדבקת יו ברירא דנפקי מינייהו הוי תולדות לישה אבל שלחים לא שייכא בדיבוקה דידהו ענין לישה: המר ליה רב פפח. לחחר שישב לו המתורגמן: הדר אוקי. באותה שעה חזר ואמר למתורגתן עמוד והשמע לרבים שאני חוזר בי ממה שדרשתי: וכלי חרם. בתר כיבום כתיב: והחיכה. חכתי חומר בחטאת שהרי יש בהן דמן יחו נכנס לפנים מה שאין בשאר קדשים: ומשני בחטאות החילונות קאמרינן: ופרכינן בחטחות החילונות נמי חיכה שחם נכנם דמה לפנים פסולה. כדכתיב (ויקרה ו) וכל חטחת חשר יובה: ומשני כרבי עקיבה. סבירה ליה לתנא דידן: דאמר כל דמים כו'. בכל הובחים שנתערבו (לעיל דף פא:): והאיכא שכן טעונה ארבע מתנות. מפוסקות ושאר קדשים שתי מתנות שהן ארבע ואין בהן אלא פיסוק שתי מתנות: כר' ישמעאל דאמר. באיזהו מקומן (לעיל דף נג:) כל הדמים טעונין פיסוק ארבע מתנות לב' קרנות: ופרכינן לר׳ ישמעאל איכא יש חומר בחטאת שהוא טעון ארבע קרנות: וליטעמיך טובה היכה. שהרי חטחת טעונה קרן ושאר דמים ניתנין למטה מן החוט וחיכה בו שטעונה הלבע ושאר דמים מרקין מן הכלי מרחוק למזבח וטעונה חודה של קרן מה שאין כן בשחר דמים: בותבר' בגד. שניתו עליו דם חטאת וילא חוץ לקלעים: נכנם. לעזרה ומכבסו במקום קדוש: נטמא חוץ לקלעים. לחחר שינה וחי הפשר להכנים טומחה לעזרה: קורעו. וטהור מטומאה כאן ומותר להכניסו ונכנס ומכבסו במקום קדוש: נוקבו. לטהרו מטומחתו: פוחתו. דכלי מתכות אינו טהור כבו בנקב כל דהו אלא בנקב גדול: גמ' כוו בגד אמר רחמנא. שיהא שם בגד עליו ביה. שלא יבדיל את הקרע

הגד אית להו רירי א"ה שלחים נמי התם קעביד לישה דרש רבא מותר לכבם מנעל בשבת א"ל רב פפא לרבא והא"ר חייא בר אשי זימנין סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאני במיא שכשוך אין אבל כיבום לא הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש שאמרתי לפניכם מעות הם בידי שאמרתי לפניכם ברם כך אמרו ישכשוך מותר כיבום יו אסור: הכיבום במקום קדוש כו': מנא הני מילי מדת"ר יתכבם במקום קדושו שבירת כלי חרם מניין ת"ל יוכלי חרם אשר תבושל בו ישבר מריקה ושמיפה בכלי נחשת מנין ת"ל יואם בכלי נחשת בושלה ומורק ושומף במים: זה חומר בחמאת כו': ותו ליכא והאיכא שנכנם דמה (לפני ו)לפנים בחמאות החיצונות שאם נכנם דמה (לפני ו)לפנים פסולה כר"ע דאמר כל דמים שנכנסו להיכל לכפר פסולה שכן מכפרין על חייבי כריתות בחמאת רשמיעת הקוליו שכן או מעונה ארבע מתנות כר' ישמעאל דאמר סכל דמים מעונין ד' מתנות על ד' קרנות וליטעמיך האיכא קרן (בדם) האיכא אצבע ° האיכא חודה אלא סחד מתרי תלתא חומרי נקמ: מתני' סהבגד

שיצא חוץ לקלעים נכנם ומכבסו במקום

קדוש נטמא חוץ לקלעים קורעו נכנם יב

ומכבסו במקום קדוש יכלי חרם שיצא חוץ

לקלעים נכנם ושוברו במקום קדוש נטמא

חוץ לקלעים נוקבו ונכנם ושוברו במקום קדוש

יכלי נחשת שיצא חוץ לקלעים נכנם ומורקו

ושומפו במקום קדוש נממא חוץ לקלעים

פוחתו ונכנם ומורקו ושומפו במקום קדוש:

במ' מתקיף לה רבינא קורעו בגד אמר רחמנא יו

ולאו בגד הוא ° דמשייר ביה כדי מעפורת איני

והאמר "רב הונא ל"ש אלא שלא שייר בה כדי

מעפורת אבל שייר בה כדי מעפורת חבור הוי

[להמעטף] אבל קשה מהך שמעתה דאי לא פקעה מינה טומאת מגע היאך מכניסו הא אכתי טמא הוא בשעת כיבוסו: **דמשייר ביה**. שלא יבדיל את הקרע על פני כולו לחלוק את הבגד לשנים אלא משייר בו על פני כולו לחלוק את הבגד לשנים אלא משייר בו

כדי רוחב סודר דמטומאתו טהור הואיל ונקרע רובו וכיון ששייר בו כדי מעפורת ראוי לחברו ושמו עליו ובגד קרינן ביה: והאמר רב הונא. בפרק העור והרוטב (חולין דף קכג:) לא שנו דטלים טמאה שהתחיל בה לקורעו ביז כיון שנקרע רובה טהורה אלא שלא שייר באותה מיעוט כדי מעפורת: אבל שייר בה כדי מעפורת חיבור הוי. ועדיין הוא בטומאתו: מדרבנן

כיסכוס בגד נמי יתן עליו מים ולא יכסכס ואמאי תנא מקנחה בסמרטוט, ומשני בגד שרייתו זהו כבוסו, ופריך זרע פשתן מאי טעמא וכי תימא משום דמקדת כלומר צומח במים ומשום הכי חייב חטי ושערי נמי צמחי במיא ויהיה חייב עליהם. ומשני התם קא עביד לישה כלומר לפי שעה, אבל חיטי ושערי לא עבדי לישה אבל ודאי צמחי לאחר זמן, והדר פריך אי הכי שלחים נמי, ומשני הנך אית להו רירא כלומר זרע פשתן וכיוצא בהן אית להו רירא. למדנו מסוגיא זו דורע פשתן וכיוצא בהן אית להו רירא ומיד שנותן המים עביד לישה

יחייב. וזהו שכתב הרב הנותז זרע שומשמיז. משמע משעת נתינה משום דאית להו רירא. ועוד למדנו דחיטי ושערי צמחי על ידי המים וחייב, וזהו שכתב הרב הנותן זרע שומשמץ, משפע משעת נתינה משום דאית להו רירא. ועוד למדנו דחיטי וששרי צמחי על ידי המים אבל אין צמיחתן מיד אלא דמקדחי ונמצאו מוכנים לוריעה (כ"ס) [כמש"כ] לעיל, ואם השהה אותן כמים עד דהוי פסק רישיה חייב. ומסתברא אלא עד דמשרה להו במים רונון בזה לתקנן לוריעה (כ"ס) [כמש"כ] לעיל, ואם השהה אותן כמים עד דהוי פסק רישיה חייב. ומסתברא לי שאם שרה אותם במים ונתכוון לתקן אותם לטחינה דחייב משום טוחון שזה ממלאכת הטחינה היא. אבל להשליך אותם למים ולסלקן מיד אין כאן חיוב כלל ודומיא דורע פשתן פריך תלמודא אי הכי חיטי ושערי נמי דהיינו נתינה לבד. ודוק ותשכח (תצב"ז מ"ס מ" ממ"ס). ראיתי ונתון אל לבי על מה שכתב הרמב"ם ז"ל פרק ח' משבת וויל המשקה את הזרעים בשבת וכו' וכן השורה חטים ושעורים הרי זה

ברשות הרבים ולא משום שרייתן זהו כיבוסן דדרך טינוף הוא ומהאי טעמא נמי שרי לקנח ידיו במפה בשבת: אי הבי שלחים גמי. ה״ר חיים גרים שחלים יו : אלא מתרי תלת חומרי נקט. חימה מ"מ קשה זה חומר דמשמע זה חומר ותו לא כדדייקינן בפ׳ הזהב (ב״מ דף מ:) [גבי]

אלו דברים שאין להם אונאה בשלמא הדיוט זה חומר ותו לא אלא הקדש זה חומר ותו לא ומיהו בלאו הכי קשה התם מאי קאמר בשלמא הדיוט זה חומר ותו לא אכתי איכא (בעי) כהו תשלומי כפל דאיתיה בהדיוט וליתיה בהקדש ושומר חנם שנשבע להדיוט ואין נשבע להקדש ואית דלא גרס התם ותו לא והכי פירושא בשלמא בהדיוט שייך למיתני זה חומר לפי שמועטות חומרות של הדיוט משל הקדש וכשמולא [חומרא] שייך למיתני זה חומר עליה אבל חומרי דהקדש משל הדיוט נפישן ואינו שום חידוש דליתני עלה זה חומר ולפירוש זה ניחא הכא וכן במסכת ערכין בפרק האומר משקלי עלי (דף יט:) דקתני זה חומר בנדרים מבערכין ובגמ׳ חשיב טפי מברייתא ואי גרסינו ותו לא יש לפרש משום דחומרא באונאה בון שכיחא אבל חומרא דחיוב ד' וה' וכפל ושבועת שומר חנם ותשלומי שומר שכר לא שכיח 🗈 האי חומרא בהדיוט אלא הקדש זה חומר ותו לא אכתי איכא טובא דשכיחי ולפירוש זה לא מיתרצא הך דשמעתין וההיא דערכין ש: לא שנו אלא שלא שייר בה כדי מעפורת אכל שייר בה כדי מעפורת חיבור. מילתיה דר"ה איתמר בהעור והרוטב (חולין דף קכג:) אההיא דטלית שהתחיל בה לקורעה כיון שנקרע בה רובה שוב חינו חיבור וטהורה ומשמע דטהורה לגמרי ותימה אמאי אינה טמאה מגע מדרס כדאמר בפ׳ בהמה המקשה (שם דף עב:) שלשה על שלשה שנחלק טהורה מן המדרם אבל טמא מגע מדרם דברי רבי מאיר ומסיק התם בשלש על שלש הבאות מבגד גדול לכולי עלמא בשעת פרישתן מאביהן מקבלות טומאה מאביהן ואפי׳ מיירי הך דטלית בשלא נטמאה מדרם אלא מגע טומאה בעלמא מ"מ כל כמה דאשתייר בה שלש על שלש שהוא שיעור טומאת מגע לא פקעה מינה טומאת מגע ואי לאו הך דשמעתין הוה מלינן למימר דטהורה דקתני מן המדרם קאמר והא דלא קתני אבל טמא מגע מדרס כדקתני בבהמה המקשה משום דלה נחת להשמיענו חידוש של טהרה כחו אלא קמ"ל אע"ג כמו דטלית גדולה (הרבה יותר) עדיין יותר מג' על ג' אפ"ה טהורה מן המדרם הואיל ולא חזיא למלאכתו ראשונה ולהתעטףן אבל קשה מהך שמעתא

לג אב מיי פרק כ"ד מהלכות שבת הלכה יח טוש"ע א"ח סי שד סעיף ט: ג [מיי ש"ח מהלכות שבת הלי

(טו) [טו] טוש"ע א"ח סי׳ שמ : סעיף יב ד מיני שת הלי ב נונושיינו איים

ד מיי' שם הל' ב [וטוש"ע ח" סיי שלו סעיף יא]: לד ה מיי' פ"ח מה מעה"ק הלכה יט: לח וז מיי' שם הלכה כא: לו ח מיי' שם הלכה יט:

תורה אור השלם

1. כל אֲשֶׁר יְגַע בְּשֶׁרְה יִקְדְּשׁ יְאֲשׁר יְזָה מִדְּמָה עַל הַבָּגִד אֲשׁר יְזָה עָלִיהְ תְּכַבּס בְּמְקּוֹם קדש: ויקרא ו, כ קדש: ובְלִי תָרֶשׁ אֲשֶׁר תְבָשׁל בו יִשְׁבַר וְאָם בְּבְלִי נְדְשׁ אֲשֶׁר תְבָשׁל בו יִשְׁבַר וְאָם בְּבָלי נְחשׁת בְשֶׁלָה יִישׁר בְּשֶׁלָה יִישׁר בַּשְׁלָה יִישׁר בַּשְׁלָה יִישׁר בַשְׁלָה יִישׁר בַּשְׁלָה יִישְׁר בַּשְׁלְּה יִישְׁר בְּשִׁלְה יִישׁר בַּשְׁלָה יִישְׁרְּיִבְּיִים יִשְׁרְיִבְּיִים יִשְׁרְבְּיִבְּיִם בְּעַלְּה יִישְׁרְבְּיִבְּיִם בְּעָר בִּיִּים יִשְׁרְבְּיִם בְּעָר בִּיִּבְּיִם בְּעִּלְה יִישְׁרְבְּיִבְּיִם בְּעִּלְה יִישְׁרְבְּיִבְיִים יִישְׁרְבְּיִבְיִם בְּעָבְּיִבְּיִם בְּעָבְיִים בְּעָבְּיִם בְּעָבְיִים בְּעָבְיִּבְיִים בְּעָבְיִים בְּעָבְּיִבְּיִים בְּעָבְּיִבְּיִם בְּעָבְּיִבְּים בְּבְּיִם בְּבְּיִבְּים בְּבִּים בְּבְּבְּבְּיִבְּים בְּבִּבְּבְּיִם בְּבִּים בְּבְּבְּבְּים בְּבִּים בְּבָּבְּבְּים בְּיִבְּים בְּיִבְּים בְּבִּים בְּבְּבָּבְּיִם בְּבִּים בְּבְּיִבְּים בְּבְּים בְּבְּים בְּבִּים בְּבָּים בְּבִים בְּבִּים בְּבִּים בְּבִים בְּבִּים בְּבָּים בְּבִּים בְּבָּים בְּבָּים בְּבָּים בְּבָּים בְּבְּשִׁרְּבִּים בְּבָּים בְּבָּים בְּבִּים בְּבָּים בְּבָּים בְּבָּים בְּבִים בְּבָּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבִּים בְּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבָּים בְּבִּים בְּשִׁבּים בְּבִּים בְּבָּים בְּיִבְּים בְּיִים בְּיִבְּים בְּיִבְּים בְּבִּים בְּבִים בְּבִּים בְּבִים בְּבָּים בְּבָּים בְּבָּים בְבִּים בְּבִּים בְּבָּים בְּבָּים בְּבָּים בְּבָּים בְּבָּים בְּים בְּבָּים בְּבִים בְּבִים בְּבִּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבָּשְׁרִיבְּים בְּיִּבְּבָּים בְּבִּים בְּבִים בְּשְׁבּים בְּעִבְּים בְּבִּיבְּים בְּבְּיִבְּים בְּשְׁבִּים בְּבְּים בְּבָּים בְּבִּים בְּבִּים בְּבְשְׁבְּים בְּיִבְּים בְּבְּים בְּבְשְׁבְּים בְּיִּבְים בְּבִּים בְּיִּבְים בְּבִים בְּשְבִּים בְּיִים בְּיבְּים בְּיבְים בְּבִּים בְּבְיבְּים בְּבְּים בְּבְּעָבְים בְּבְּים בְּבְּיוּם בְּבְּים בְּבְּים בְּבְּבְּיוֹם ב יִשְׁבֶּר וְאָם בָּבְּיִי -... וּמִרְק וְשָׁשַׁף בַּמְּיִם: ויקרא ו, כא

גליון הש"ם

נמ' האיכא חודה. עיין לעיל דף לב ע"ב מוס' ד"ה וקרן: [שם דמשייר ביה כדי מעפורת. ע" מנחות דף מע"ב חוס' ד"ה שמל וכו׳ן:

מוסף רש"י

כסכוס. דמי למכנס (שבת קמא.) בגד שרייתו. נמיס הוא קומא) בגד שריותו. כמים הומ כיכוסו (שם קחב:) בחטאת דשמיעת הקול. דמינה כהם על כרת: כרי ישמעאל כרי. כאזהו מקומן (לעיל נג:) נאמר כאן סביב בעולה ואשם, ונאמר להלן סביב בעולה ואשם, ונאמר להלן סביב במטאת המילואים, מה להלן פיסוק ארבע מתנות, דהא ד' קרנות כתיבי בה ואי אפשר לשמי קרנות בבת אחת, אף כאן פיסוק ד' מתנות, דאותה מתנה שנותו להרו מתנות, דמומה מתנה שטון נקרן שהול מתנות, דמומה מתנה שטון לקרן והאיכא של קרן ולמומהם של קרן: האיכא קרן האיכא אצבע כרי. שמטאת טעונה ליתן מתנותיה באלבע כני. שוודה של קרן [נושך מלמעלה והלמעה, והקרן היה של של של מלמה בדו מתלעות על אמה בדום אמה בדו מתלעות על אמה בדום אמה בדו מתלעות על מחה ברום חמה בד" מקנעות המובח, מה שאין כן בשאר הדמים, דאפילו עולח העוף שהיא למעלה מחוט הסיקרא כדלקמן אינה לריכה להגביה כ"ר ולחת על הקרן ממש אלא שמהא למעלה מו החוט מתם חנה שתהה נמענה מן החוט כל שהוא, כדמניא לקמן עשאה למטה מרגליו אפילו אתה כשירה. ואין שום זבח טעון אלצע אלא זורק מן הכלי אל קיר המובח לשני מקלעומיו והדם מחפשט ללפון מקלעומיו והדם מחפשט ללפון ולמערב, אין מתנתו כנגד חודה מלמטלה למטה בחטאח ונסן מננופנים נמסים במסחת ולריכה כנגד חודה לקמן באיזהו מקומן (לעיל י:) מעפורת. סודר, ויתחפש באפר דכתיב גבי מיכה יתוופט פוטפר לפנוב גפי מיכט (מ"א כ) מתרגמינן והישתני במעפורתה: אבל שייר. בההוא מיעוט שלה נקרע כדי מעפורת חשוב להיות חבור (חודין קבג:):

שימה מקובצת

תוד"ה אי הכי שלחים נמי. ה" חיים גורם שחלים. פי' והן מין זרעים דאית בהו רירא. ולפי לה מה ענין שלחים אלל זרעים לה מה ענין שלחים אלל זרעים

שינויי נוסחאות

א] ל"ל דהא כרים (ש"מ): ב] ל"ל כסכוסי וכן איתא בשאלתות פרשת תלורע סי' פ"ח (הגרי"ב). וכ״ה בכי״ל: ג] איבעית אימא ברכיז וכדברי הכל אי בעית

ברכין וכדברי הכל אי בעית
ברכין וכדברי הכל אי בעית
ברכין וכדברי הכל אי בעית
ברכין וכדברי הכל אי בעית
אלא (שים: ז] יא ודא רבא (שים: ז] ל"ל זרק זרע פשתן וכ"ל כשללמוס שס ("הגרייב ושים: ז] נ"ל סודר שרייתו זהו כיבוסו
אלא (שים: ז] נ"ל נוסף למדנו לכיבוס במקום קדוש ("שים. פריד): ח] החיצונות קאמרינן חיצונות נמי שאם כוי כל"ל (שים. וביה
ברשי: בן פסולין ("שים: ז] כש"מ: נוסף ודשבועת ביטוי. ועין לעיל דף י ע"כ: יא] והאיכא שכן טעונה כוי כל"ל. וכן להלן נסמון
רהאיכא על די קרעות (כיה ברשיה: בן 5"ל ובכנס ("שים: ז: זו רמנטא ולא שיירי בנד, דמשריר ביה כוי כל"ל (שיה). וכ"ס: בכ"ל, ואס רכי
תימא דמשייר כוי - יו ז מים ובלא כסכוס ואמאי כוי (שים: בון 5"ל זרק דרע (שים: בון מהייבת ליה (כיים) בשלחים נמי היינו עורות
כרי (שים: זו מדבקי (כתהי-): כגן כש"מ נוסף כלן דינור: קורעו. בתמיה: ברן לקורעת ("שים: בח) ל"ק מ"ו. וני ש"מ בגוף ונלל"ל הוצאה (שים: בו) מדור
טפי: בון 5"ל דאונאה (שים:): בון שכיח ולהכי פירן בשלמא הדיוט זה חומר ותו לא דליכא דשכיח אלא ופרי כל"ל (שים: בה) ל"ל דוונאה (שים:): בון דע"ג גדעדיין הטלית גדולה הרבה יותר מגי כוי כל"ל ועיון כ"ש ספק ס' דכלים מ"ם (נידי)

ומתדבקא אהדדי. אי הכי שלחי נמי אי משום דמתדבקי בריריהו מחייבינו להו בשלחיו נמי משום דמתדבקי עורות שאינם עבודים ונותנם במים רירא נפקא מינייהו. ומשני החם גבי זרע פשתו כי מתדבקא ברירא דנפקת מיניה הות תולדת לישה אבל שלחיו לא שייכא בדיבוקה